



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Spolek Svěbyt Brtnice, z. s.**
sídlem Zámek 1, Brtnice
zastoupeného advokátem JUDr. Milanem Zápotočným
sídlem Telečská 7, Jihlava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2022, čj. KUJI 99183/2022

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2022, čj. KUJI 99183/2022 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci jako náhradu nákladů řízení částku 11 228 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Milana Zápotočného, advokáta, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajský soud se v této věci opětovně zabýval přestupkem žalobce, který podle správních orgánů nepečuje o kulturní památku. Krajský soud už jednou zrušil rozhodnutí žalovaného a žalobci dal za pravdu pouze v jediné námitce – absorpce pokuty.
2. Věc se vyvíjela takto. Magistrát města Jihlavy, stavební úřad (dále jen „magistrát“), uznal žalobce vinným z přestupku podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Toho se měl žalobce dopustit tím, že na zámku v Brtnici, parc. č. st. 510 v k. ú. Brtnice, který je kulturní památkou zapsanou v Ústředním seznamu kulturních památek pod rejs. č. 18806/7-4719, nepečuje o zachování této nemovitosti a neudržuje ji v dobrém stavu, užívá ji způsobem neodpovídajícím památkové hodnotě a technickému stavu, nechrání ji dostatečně před ohrožením, poškozením nebo znehodnocením a tím umožňuje vznik dalších nenapravitelných škod i ztrát kulturněhistorických hodnot. Rozhodnutím ze dne 13. 10. 2020, čj. MMJ/SÚ/211699/2020-ZáD, uložil magistrát žalobci za popsany přestupek pokutu ve výši 100 000 Kč (dále též „rozhodnutí o přestupku“).
3. Rozhodnutí o přestupku změnil žalovaný tak, že (i) zúžil popis skutku – žalobce nepečuje o zachování nejhodnotnějších prvků a konstrukcí (štuková výzdoba stropu a barokní olejomalby umístěné na zdech v „Sále vjezdů“), kašny na druhém a třetím nádvoří a arkády v severním křídle třetího nádvoří, neudržuje zámek v dobrém stavu, jelikož neprovádí a ani nezahájil opravu statických poruch, kaveren, trhlin obvodového zdiva, jeho opěrných a hradebních zdí. Zejména trvá destrukce severozápadní části opěrné zdi třetího nádvoří vzniklá v únoru 2017. Konečně žalobce neprovádí údržbu nového střešního pláště, opraveného v letech 2008 – 2016, neboť na několika místech zatéká. Dále žalovaný (ii) časově ohraničil přestupek na období od 5. 12. 2019 do 13. 10. 2020 a (iii) snížil uloženou pokutu na 20 000 Kč. Toto rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2021, čj. KUJI 15519/2021, však zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 6. 2022, čj. 30 A 48/2021-109.
4. K vrácení věci žalovanému přistoupil krajský soud proto, že se žalovaný nevypořádal s absorpční zásadou a špatně ohraničil trvání přestupku. Paralelně s touto kauzou totiž magistrát postihl žalobce podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona o státní památkové péči za přestupek spočívající v tom, že v období od května 2019 do 9. 1. 2020 prováděl na zámku Brtnice udržovací práce (uložení vodního kanalizačního potrubí) bez závazného stanoviska orgánu státní památkové péče. Za to mu uložil pokutu 40 000 Kč rozhodnutím ze dne 29. 9. 2020, čj. MMJ/SÚ/199332/2020-ZáD (žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí zamítl krajský soud jako nedůvodnou pod sp. zn. 30 A 39/2021).
5. Po vrácení věci vydal žalovaný v záhlaví označené rozhodnutí (dále též „napadené rozhodnutí“ nebo „odvolací rozhodnutí“), kterým zúžil trvání přestupku na dobu od 5. 12. 2019 do 14. 1. 2020, upřesnil způsob spáchání a snížil pokutu na 20 000 Kč. Pokud jde o výši pokuty, rozhodl tedy stejně jako ve zrušeném rozhodnutí.

II. Argumentace žalobce

6. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Podle jeho názoru měl žalovaný především zrušit i prvostupňové rozhodnutí a věc mu vrátit k dalšímu projednání. Vadu ve výroku (výše trestu) nemůže napravit žalovaný. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, čj. 2 As 20/2008-73 absentuje-li v prvostupňovém rozhodnutí výrok, kterým

měla být uložena účastníkovi řízení povinnost, jde o těžkou procesní vadu, kterou nelze odstranit v odvolacím řízení.

7. A žalovaný nerespektoval názor krajského soudu, neboť opět neaplikoval absorpční zásadu. Přestupky spolu souvisely, rozhodoval o nich stejný orgán a týkaly se stejné oblasti veřejné správy. K neuplatnění absorpce žalovaný pouze uvádí, že tato zásada nebyla porušena. Podle žalobce je pak zásadní procesní chybou i to, že žalovaný otázku absorpce vyřešil sám a nevrátil případ prvostupňovému orgánu. Tím porušil zásadu dvojinstančnosti.
8. Kromě toho rozhodnutí není správné ve vymezení přestupku. Podle žalovaného udržoval žalobce protiprávní stav v období od 5. 12. 2019 do 14. 1. 2020. Není však jasné, jak tento stav mohl žalobce udržovat, když je důsledkem historického vývoje a vytvářel se postupně. Žalobce nemá finanční zdroje na okamžitou rekonstrukci, proto se střídavými úspěchy opravuje, co může. Žalobce postupně památku opravuje, což dokládá rekonstrukce desítek okenních výplní. Péče o památku není jen stavební činnost, ale též manažerská a investorská. Žalobce komunikoval i před obdobím údajného páchání přestupku s mnoha subjekty o pracech na zámku. Například s Ing. P. řešil zpracování stavebně-historického průzkumu nebo připravoval podklady pro žádost o dotaci od Kraje Vysočina. Proto měl žalovaný zohlednit dlouhodobější snahy žalobce a jeho aktivity směrem k postupné opravě zámku.

III. Argumentace žalovaného

9. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout. Napadeným rozhodnutím pouze částečně změnil výrok rozhodnutí prvoinstančního orgánu – zúžil jej v souladu se zjištěným skutkovým stavem. Žalovaný se neopíral o žádné nové skutečnosti a nemohl tak žalobce zkrátit na jeho právech. Ve zbytku odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.
11. Žaloba je **důvodná**.
12. Žalobce navrhoval v žalobě některé důkazy nad rámec správního spisu, nicméně krajský soud je pro nadbytečnost neprováděl. Už na základě zjištěného skutkového stavu shledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Společné řízení a porušení absorpční zásady

13. Žalovaný ve zrušeném rozhodnutí ze dne 18. 2. 2021 vůbec aplikaci absorpční zásady neřešil, ačkoliv to žalobce namítal. Proto bylo zrušené rozhodnutí nepřezkoumatelné a krajský soud ve svém rozsudku čj. 30 A 48/2021-109 (srov. bod 23) žalovaného zavázal, aby se absorpcí zabýval. Žalovaný to sice učinil, ale opět zcela nedostatečně. Jeho rozhodnutí tak zůstává pro soud nepřezkoumatelné.
14. Svou argumentaci (str. 18-19 napadeného rozhodnutí) vystavěl žalovaný zejména na tom, že nebyly splněny podmínky pro vedení společného řízení. Ačkoliv to neříká výslovně, má zřejmě za to, že v důsledku toho nemusel absorpční zásadu použít. Uplatnění absorpční zásady však není na vedení společného řízení vázáno.
15. Soud se nejprve vyjádří ke společnému řízení. Žalovaný totiž dospěl v této otázce ke správnému závěru, ovšem s chybnou argumentací. Podle § 88 odst. 1 zákona č. 250/2016

Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) platí, že *pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.* Na ustanovení o společném řízení navazuje absorpční zásada v § 41 odst. 1 věta první přestupkového zákona, dle kterého *za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný.*

16. Společné řízení se tedy vede za situace, kdy (i) se obviněný dopustil více přestupků, (ii) skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a (iii) k jejich projednání je příslušný též správní orgán. Jak k této podmínce uvádí komentář, *„stejnou oblastí veřejné správy se rozumí oblast veřejné správy stanovená jednotlivými zvláštními zákony, jde tedy o přestupky postihující chování, které má negativní dopad na shodný veřejný zájem ...“* (BOHADLO, D., BROŽ, J., KADEČKA, S., PRŮCHA, P., RIGEL, F., ŠTASTNÝ, V. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2023-9-12]. ASPI ID KO250_2016CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X). Zákonodárce uvádí v důvodové zprávě k § 88 přestupkového zákona, že snahou je zabránit, aby úřední osoby musely projednávat různorodé přestupky, jejichž věcná souvislost by byla spíše nahodilá nebo vůbec žádná. Zvláště u správních orgánů s tak širokou působností, jako je prvostupňový magistrát. Zákonodárce tuto podmínku evidentně vnímá tak, že přestupky z oblasti veřejné správy by měl spojovat shodný nebo obdobný veřejný zájem. Tento veřejný zájem přitom neznamená totožný objekt u každého přestupku, ale jde o druhový nebo skupinový objekt obou přestupků (opět viz důvodová zpráva k přestupkovému zákonu). Přitom v důvodové zprávě zákonodárce přímo říká, že zpravidla bude toto ustanovení dopadat na přestupky upravené jedním zákonem.
17. Na rozdíl od žalovaného si krajský soud myslí, že přestupek nepečování o památku a přestupek provádění nepovolených stavebních prací na památce jsou si velmi blízké a jde o přestupky ze stejné oblasti veřejné správy, k jejichž projednání byl příslušný stejný orgán. Dotčené přestupky nejenže upravuje stejný zákon, ale dokonce stejné ustanovení, konkrétně § 35 zákona o státní památkové péči. I skupinový objekt těchto přestupků je samozřejmě stejný – ochrana kulturních památek jako součásti kulturního dědictví (srov. § 1 zákona o státní památkové péči). Z pohledu takto stanoveného objektu mají obdobně škodlivé následky jednání, kterými pachatel zasahuje do kulturní památky „nepečováním“ nebo úpravami bez povolení. Ano, způsob spáchání přestupků je různý, nicméně z pohledu skupinového objektu ochrany jde o rozdíly marginální. Výklad žalovaného by vedl k tomu, že společné řízení by bylo možné konat jen o přestupcích shodné skutkové podstaty. To jistě nebylo cílem přestupkového zákona.
18. Přesvědčivý není ani argument žalovaného, že společné řízení by bylo v daném případě neekonomické a neefektivní. Stačí jen připomenout, že správní orgán vycházel v obou případech z některých totožných podkladů. Zcela mylný je pak náhled žalovaného, podle něž sledují sankce za oba přestupky zcela odlišné cíle. V obou případech je ve skutečnosti cílem uložené pokuty potrestat pachatele a působit na něj nápravně, jak už tomu u správního trestání bývá. Opakované ukládání pokut za zanedbávání údržby zámku v budoucnu je sice možné, ale rozhodně je nelze užívat jako „motivaci k započetí s řádnou péčí a údržbou kulturní památky“, jak uvádí žalovaný. Takovýto donucovací efekt sice správní sankce mohou fakticky vyvolat, ale rozhodně to není jejich hlavním smyslem a

cílem. K takovému účelu mohou totiž sloužit jediné donucovací pokuty ukládané v rámci výkonu rozhodnutí, kterým by příslušný orgán památkové péče uložil žalobci nějakou konkrétní povinnost.

19. I přes tyto nesprávné úvahy však dospěl žalovaný nevědomky ke správnému závěru – pro vedení společného řízení skutečně nebyly splněny podmínky. Nikoliv proto, že přestupky spolu nesouvisí, ale z důvodu časové posloupnosti obou případů. Podle § 88 odst. 3 přestupkového zákona se ve společném řízení neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku. Zákonodárce k tomu v důvodové zprávě uvádí, že *„je navržena hranice zahájení řízení o přestupku, kdy do společného řízení budou moci být zahrnuty pouze přestupky spáchané do tohoto okamžiku.“* Primárním důvodem této úpravy je předejít procesním komplikacím, které by způsobilo soustavné páchání přestupků a neustálé „nafukování“ společného řízení o další přestupky. A právě tato časová hranice představuje v této věci překážku, proč žalovaný nemohl společné řízení vést. O zahájení řízení ve věci prvního přestupku (stavební práce bez povolení) totiž žalobce vyrozuměl 7. 10. 2019. Nynější přestupek žalobce páchal v období od 5. 12. 2019 do 14. 1. 2020. Celé toto období tedy spadá až do doby po zahájení řízení o prvním přestupku. Navíc je možno dodat, že jelikož jde o přestupek trvající, fakticky byl dokonán, tedy spáchán, až oznámením o zahájení řízení dne 14. 1. 2020. Ke dni zahájení prvního přestupkového řízení tedy v této věci řešený přestupek nebyl ještě ani započat, natož spáchán.
20. Jak ale krajský soud vysvětlil žalovanému už v předchozím rušícím rozsudku, pro trestání sbíhajících se deliktů není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení. Použití absorpční zásady však nutné je. Platilo to již za předchozí právní úpravy přestupků, byť takové pravidlo výslovně neupravovala (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, čj. 1 As 28/2009-62). Jak explicitně Nejvyšší správní soud konstatoval v bodě 21 rozsudku ze dne 5. 12. 2019, čj. 9 As 164/2018-36, *„spojitost vedení společného řízení a nutnosti aplikace absorpční zásady je tedy i pro oblast správního trestání poměrně volná, společné řízení je pouhou procesní cestou, která mimo jiné může vést k naplnění principu absorpce, nejde však o možnost jedinou ...“* Nejvyšší správní soud se absorpční zásadou v přestupkovém řízení mnohokrát zabýval (srov. rozsudek ze dne 18. 2. 2020, čj. 1 As 363/2019-35, ze dne 5. 12. 2019, čj. 9 As 164/2018-36 nebo ze dne 12. 7. 2017, čj. 6 As 116/2017-53). Dospěl k závěru, že při správním trestání se přiměřeně uplatní principy ovládající souběh trestných činů, a v souladu s nimi nesmí být pachatel trestného činu ani ku prospěchu, ani na újmu, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo.
21. Tím spíše se pak toto pravidlo uplatní nyní, kdy dosah absorpční zásady výslovně rozšiřuje § 37 písm. b) přestupkového zákona: *„Při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchaný jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení.“* Odborná literatura k tomu uvádí (zvýraznění doplnil soud): *„Nedojde-li k uplatnění některého z těchto institutů, tj. projednání více přestupků ve společném řízení nebo k upuštění od uložení správního trestu, je možné zohlednit neprojednání více přestupků ve společném řízení právě při určování druhu či výměru správního trestu. Pro úplnost je vhodné dodat, že pro zohlednění této okolnosti není rozhodné, zda nekonání společného řízení bylo způsobeno pochybením správního orgánu, nebo nikoliv“* (BOHADLO, D. a kol. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2018. 700 s.). I když tedy žalovaný dospěl k závěru, že nemusel vést společné řízení, měl se ještě zamyslet nad tím, zda má aplikovat absorpční zásadu.

22. Podstatou absorpční zásady je „pohlčení“ mírnějšího trestu přísnějším. Má místo pouze při ukládání trestu za souběh trestaných deliktů, což je případ, kdy delikvent spáchá nejméně dva delikty před tím, než bylo vyhlášeno rozhodnutí za kterýkoliv z nich. Absorpční zásada se konkrétně projeví u přestupků tak, že se s ohledem na nejprísněji trestaný přestupek (např. nejvyšší pokuta) určí nejprísnější horní a dolní hranice trestu (typicky pokuty) – v tomto rozmezí lze trest uložit.
23. Proto krajský soud žalovanému v rušícím rozsudku řekl, že se má zabývat podmínkami pro uplatnění absorpce – tedy existencí souběhu. Náznak tohoto myšlenkového procesu snad lze najít v tom, že podle žalovaného v období od 5. 12. 2019 do 9. 1. 2020 páchal žalobce oba přestupky současně. Zřejmě si tak žalovaný myslí, že tu o souběh jde. A má pravdu. K tomu krajský soud doplňuje, že klíčovým okamžikem pro určení souběhu je odsouzení pro první přestupek. Nyní byl žalobce postižen za přestupek nepovolených stavebních prací magistrátem dne 29. 9. 2020. Nyní řešený přestupek přitom spáchal 14. 1. 2020. Oba přestupky jsou bezpochyby v souběhu a žalovaný o nich věděl. Obě řízení byla značně provázána. Proto měl žalovaný zásadu absorpce uplatnit.
24. Ve společném řízení se absorpční zásada projevuje tak, že správní orgán určí nejprísněji trestný přestupek, uvede hranici trestní sazby a v jejím rámci uloží trest, který pokrývá odsouzení za sbíhající se přestupky. Tuto kauzu žalovanému komplikuje skutečnost, že přestupky nebyly projednány ve společném řízení. Žalovaný už pravomocně uložil pokutu 40 000 Kč za přestupek nepovolených stavebních prací a v něm logicky nyní řešený přestupek nezohlednil. Proto při nynějším postihu měl žalovaný přihlídnout k tomu, že žalobci už jednu pokutu uložil. Jinými slovy se měl jasně a přehledně vypořádat se vztahem obou pokut ve výši 40 000 Kč a 20 000 Kč.
25. Žalovaný určitý náznak této úvahy učinil v posledním odstavci svého rozhodnutí. Ačkoliv po celou dobu argumentoval tak, jako by mýnil svou povinnost aplikovat absorpční zásadu úplně popřít, přece jen nakonec konstatoval, že nebyla porušena. Ovšem zdůvodnění nabídl jen chabé. Upozornil na vysokou horní hranici pokut za oba přestupky (2 mil. Kč) a na to, že obě pokuty byly uloženy při spodní hranici zákonného rozmezí. Tedy ani v součtu nepřesahují uložené pokuty nejvyšší možnou částku.
26. To ovšem nestačí. Žalovaný měl vysvětlit, jak zohlednil již uloženou první pokutu při ukládání druhé pokuty. Možných cest je několik. Za prvé, žalovaný může považovat již uložený trest 40 000 Kč za dostatečný a od nynější pokuty buď upustit úplně, nebo uložit mírnější trest – například napomenutí. To by se nabízelo v případě, kdy by žalovaný nyní řešený přestupek shledával spíše bagatelním, takže předchozí trest by hodnotil za oba přestupky jako dostatečný. Za druhé, žalovaný může zásadu absorpce aplikovat tím způsobem, že nyní uložený trest 20 000 Kč sníží. K tomu může žalovaný dospět po úvaze, že uložená pokuta za předchozí přestupek již zčásti přispívá k potrestání a nápravě pachatele, že však nynější přestupek není zcela bagatelní, proto nejsou splněny podmínky pro úplné upuštění od trestu či jeho mírnější variantu a je tudíž nutno uložit druhou pokutu. Pak je tu i třetí možnost, že žalovaný ponechá uložený trest ve stejné výši jako dosud. O to důkladněji se ale musí vypořádat s tím, proč nepřistoupil k předchozím dvěma variantám. Zejména by musel popsat závažnost nyní řešeného přestupku, odlišnost jeho povahy a následků od přestupku dříve postiženého a vysvětlit, proč by nižší než uložená pokuta nesplnila ani v kombinaci s dříve uloženou sankcí svůj účel a na pachatele by neměla potřebný účinek. Jistěže v těchto úvahách může sehrát svou roli i fakt, že obě pokuty byly uloženy při spodní hranici zákonného rozmezí (ve výši 3 %, resp. 1% horní hranice pokuty).

Nemůže však jít o argument jediný. Výše uvedenou úvahu nemůže za žalovaného učinit soud. Fakticky by tím nahradil roli správního orgánu při správním trestání.

Ostatní žalobcovy námitky

27. Podle žalobce měl žalovaný v důsledku předchozího rozsudku krajského soudu zrušit i prvostupňové rozhodnutí, neboť řízení provází takové vady, které žalovaný nemůže napravit. Tato námitka je ale nedůvodná. V jádru své argumentace odkazuje žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, čj. 2 As 20/2008-73, který řekl, že absentuje-li výrok v rozhodnutí prvního stupně, nelze tento nedostatek odstranit v odvolacím řízení. Při aplikaci na žalobcův případ je ale zřejmé, že na něj nedopadá. V prvostupňovém rozhodnutí žádný výrok nechyběl. Žalovaný pouze zpřesnil časové vymezení přestupku a výši pokuty. A učinil tak na základě skutečností, které byly součástí spisu. Žádný nový výrok žalovaný nedoplnil. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku čj. 2 As 20/2008-73 zabýval odlišnou situací – prvostupňový orgán zapomněl na nárok poškozených a nerozhodl o něm. Až odvolací rozhodnutí tak najednou obsahovalo výrok o náhradě škody. V žalobcově případě se žádné takové překvapení nekonalo. Vracet věc prvostupňovému orgánu jen za účelem zpřesnění skutku, případně vyrovnání se s absorpční zásadou, by bylo neekonomické a jen by to celé řízení prodloužilo.
28. Jen v krátkosti musí krajský soud reagovat na časové vymezení přestupku, které žalobce zpochybňuje. Žalobce se zamýšlí nad tím, proč podle žalovaného páchal přestupek právě v době od 5. 12. 2019 do 14. 1. 2020. Odpověď je jednoduchá. Nepečování o památku je trvající přestupek, u kterého není možné určit konkrétní jeden den, v němž jej přestupce spáchal. Je dokonce v praxi velmi těžké vymezit celou dobu, po kterou přestupce o památku nepečuje. Správní orgány nyní určily časové rozpětí mezi dvěma dny, které jsou jasně identifikovatelné. Dne 5. 12. 2019 provedl magistrát ohledání na zámku a poprvé zjistil pochybení. A dne 14. 1. 2020 oznámil žalobci zahájení přestupkového řízení. Datum spáchání přestupku přitom určil žalovaný v souladu s předchozím rozsudkem krajského soudu a ustálenou judikaturou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2014, čj. 8 As 33/2014-39). Námitka je proto nedůvodná.
29. Žalobce zopakoval námitky, které uplatnil už v předchozí žalobě a které soud odmítl v rozsudku čj. 30 A 48/2021-109. Tyto námitky krajský soud nebude vypořádávat znovu, proto odkazuje na relevantní pasáže dřívějšího rozsudku. Žalobce i žalovaný je jistě znají. Jde o následující námitky a pasáže z citovaného rozsudku čj. 30 A 48/2021-109, které na ně odpovídají:
 - chátající stav zámku Brtnice nezpůsobil žalobce, jde o dlouhodobě zanedbanou péči a na okamžitou opravu nemá žalobce finanční prostředky (srov. body 25-28),
 - trvaly spory o určení vlastnictví k zámku (srov. bod 29),
 - špatná spolupráce se správními orgány (srov. bod 30),
 - chystané rekonstrukční práce na třetím nádvoří (srov. bod 31),
 - rekonstrukce okenních výplní, které mají vypovídat o žalobcově aktivitě (srov. bod 32).
30. V předchozí žalobě nicméně chyběla nyní rozvedená námitka, že žalobce komunikoval s mnoha subjekty ohledně přípravných prací a získání dotací na rekonstrukci zámku. Odkazuje zde zejména na jednání s Ing. arch. J. P. ohledně zpracování stavebně-

historického průzkumu (s nímž prý posléze skutečně uzavřel smlouvu o dílo), na přípravu podkladů pro žádost o dotaci od Kraje Vysočina (kterou prý následně získal), a na komunikaci s dalšími subjekty ohledně budoucího využití zámku, k čemuž překládá řadu důkazů, zejména v podobě e-mailové komunikace. Některé z těchto skutečností sice žalobce ve správním řízení zmiňoval, ovšem až v odvolacím řízení po vydání předchozího rozsudku krajského soudu (konkrétně ve svých vyjádřeních ze dne 10. 2. 2021 a ze dne 17. 2. 2021). Poukazoval zde na jednání s Ing. arch. J. P. o zpracování stavebně-historického průzkumu (doloženo e-mailem s cenovou nabídkou, ovšem až z února 2021), na komunikaci s různými dalšími možnými zpracovateli takového průzkumu (nedoloženo) a na přípravu žádosti o dotaci (nedoloženo, navíc mělo jít o dotaci od Ministerstva kultury, nikoliv od Kraje Vysočina).

31. I zde ovšem zůstalo rozhodnutí žalovaného zčásti nepřezkoumatelné. Žalobcova vyjádření sice reprodukoval na str. 17-18 napadeného rozhodnutí, ale k nim pouze odkázal na předchozí pasáže svého rozhodnutí. Z nich vyplývá odpověď na otázku dotací od Ministerstva kultury (str. 15-16 napadeného rozhodnutí). Ke stavebně-historickému průzkumu se zde však nelze dočíst zhola nic. Přitom žalovaný svůj výrok o vině zakládá do značné míry právě na tom, že žalobce nečinil dokonce ani přípravné práce (vypracování podkladů či projektů), jež by mu umožňovaly v budoucnu žádat o dotace na zvelebení zámku Brtnice. S popsányi okolnostmi a důkazy, jimiž se žalobce zjevně snaží prokázat, že v rozhodné době o památku v rámci svých možností přípravné práce prováděl, se proto žalovaný musí vypořádat a uvést, zda nějak ovlivňují odpovědnost žalobce za daný přestupek.

V. Závěr a náklady řízení

32. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil (§ 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož v něm bude žalovaný právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), shrnuje soud své závěry přehledně takto: Žalovaný se v první řadě vypořádá s novými tvrzeními žalobce, jež mají svědčit o tom, že se péči o památku v rozhodné době věnoval (komunikace s možnými zpracovateli stavebně-historického průzkumu, komunikace s dalšími subjekty, úsilí o získání dotací). Umožní proto žalobci, aby v odvolacím řízení předložil důkazy k těmto tvrzením, jež předkládal soudu, a doložené skutečnosti i vznesená tvrzení poté zhodnotí. Pokud žalovaný setrvá na závěru, že žalobce se přestupku dopustil, pak zohlední absorpční zásadu jedním ze způsobů, jež soud nastínil výše.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Strana žalující měla ve věci plný úspěch, proto má vůči straně žalované právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a v nákladech právního zastoupení v řízení před krajským soudem. Strana žalující tyto náklady vyčíslila na 8 228 Kč, což odpovídá obsahu spisu. Zástupce strany žalující učinil celkem 2 úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – šlo o převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; tento úkon je třeba uhradit bez ohledu na to, že právní zástupce zastupoval účastníka již ve správním řízení – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, čj. 1 As 21/2011-52, č. 2414/2011 Sb. NSS] a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního

tarifu]. Za jeden úkon náleží podle § 7 bodu 5 aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu odměna ve výši 3 100 Kč. Zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon. Protože zmocněný advokát je plátcem DPH, zvyšuje se tento nárok o částku 714 Kč odpovídající dani ve výši 21 %, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, a to na 4 114 Kč za jeden úkon, celkem tedy za všechny úkony 8 228 Kč (2 x 4 114 Kč).

34. Výše nákladů právního zastoupení za celé řízení tudíž činí 8 228 Kč a výše soudních poplatků 3 000 Kč. Celkem má strana žalovaná uhradit straně žalující částku 11 228 Kč, k čemuž jí soud stanovil lhůtu jednoho měsíce. Žalobcem navrhovanou lhůtu tří dnů neshledal soud přiměřenou, neboť podle zkušeností správních soudů mají úřady problém takto krátké lhůty dodržet s ohledem na své vnitřní administrativní členění a nutnost schválit odeslání peněz příslušným vedoucím zaměstnancem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. 11. 2023

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu